

Grad som tidligere, og paa Jernbanebudgettet havde der endog været en stor Nedgang. Desuden mislykkedes jo Øsalget i Fjor Foraar, og endskønt man ganske vist ikke fra dette Tings Side eller fra Venstre i det hele taget nogen Sinde havde tænkt paa at sælge vore vestindiske Øer for at faa Penge ind i Statskassen, betød dog det, at Salget mislykkedes, et stort Rentetab, og det vil selvfølgelig ogsaa komme til at betyde, at vi fremdeles beholde en aarlig Udgift til disse Øer i alt Fald for en Tid. Men dette tilsammen, Nedgangen paa Jernbanernes Budget, Standningen paa Toldomraadet og det, at Øsalget ikke gik igennem, gjorde, at den finansielle Stilling blev saaledes, at man blev nødt til at overveje, hvorvidt det vilde være forsvarligt at gennemføre Skattelovene med saa stort Underskud, som Tanken var i Fjor. Allerede ved Finanslovens 1ste Behandling i Aar gav denne Tanke sig Udtryk, idet det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) udtalte, at vi for Skattelovens Vedkommende maatte se at faa finansiell Balance. Denne Tanke vandt Genklang her i Tinget og ikke alene her, men ogsaa hos Venstre i det andet Ting, og den vandt ogsaa Tilslutning hos det frikonservative Parti, som Venstre samarbejdede med der oppe. Naar denne Tanke om den finansielle Balance paa Skattelovene blev udkastet, tænkte man herved ikke alene paa selve Skattelovene, men ogsaa paa Tiendeloven, og den højtærede Finansminister har oppe i det andet Ting meget stærkt hævdet, at han maatte fastholde, at der ogsaa paa Skattelovene blev Dækning for Tiendeaflysningen. Det maa ogsaa erkendes, at det er et overmaade rimeligt Kræv fra en Finansministers Side, at Staten er i Stand til med finansiell Tryghed at gaa Fremtiden i Møde, saa at der ogsaa kan tages Sigte paa at løse andre Opgaver end netop de Opgaver, vi behandle i dette Øjeblik. Det er jo en Selvfølge. Det finansielle Resultat af Skattelovene, som de nu foreligge fra Landstinget, skal jeg ikke i Øjeblikket omtale. Det skal jeg komme tilbage til senere. Den højtærede Finansminister har allerede givet en Oversigt, som jeg maaske senere hen kan supplere en lille Smule med Hensyn til Sagens Gang og Forhandlingerne oppe i det andet Ting.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale de Ændringer i Skattelovene, der ere foretagne i det andet Ting, og jeg skal da først omtale Lovforslaget om en Indkomst- og For-

mueskat. I dette Forslags § 1 er der foretaget en Ændring under Hensyn netop til Spørgsmaalet om Balance fer Statskassen. Man har nemlig forhøjet Formueskatten fra 0,5 til 0,6 pro mille. Denne Forhøjelse af Formueskatten vil efter de foreliggende Beregninger for Statskassen betyde en Opgang af ca. 500,000 Kr. Denne lille Forhøjelse af Formueskatten, der ikke siger stort for Formuerne og navnlig ikke for de store Formuer, viser sig altsaa at have en ikke ringe Betydning med Hensyn til den finansielle Balance, og rent principielt har den heller ikke saa lidt at betyde. Jeg skal her minde om, at da Skattelovene første Gang bleve forelagte i dette Ting af Ministeriet Reedtz-Thott, var Formueskatten kun ansat til 0,3 pro mille, altsaa 30 Øre pr. 1,000 Kr. Det blev fra alle Sider anset for at være en overmaade lav Skat paa Formue, og dette blev kritiseret fra alle Sider. Efter at vi nu i adskillige Aar have behandlet Skattelovene, ere vi naaede til, at Formueskatten uden at blive for høj er akkurat fordoblet, og principielt betyder det dog noget, det er et betydeligt Fremskridt, der er naaet med Hensyn til denne Skat.

Om Skatten paa Aktieselskaber kan jeg egentlig indskrænke mig til at pege paa, hvad den ærede Finansminister har udtalt. Jeg fremhævede allerede under Behandlingen her i Fjor, at efter at vi nu vare komne ind paa et andet Grundlag for Beskatningen af faste Ejendomme i det hele taget, var der ikke nogen Rimelighed i at vedblive at fastholde den gamle Tanke om at beskatte Aktieselskaber baade til Stat og Kommune. Vi maa her erindre, at naar der tidligere har været Tale om at beskatte Aktieselskaber, har det været ud fra Forhold, hvor man beholdt de gamle Grundskatter, hvad der over for disse Aktieselskaber vilde betyde, at de som Regel ikke vilde komme til at betale nogen som helst Grundskat til Kommunerne. Men efter at vi nu gennemføre en rationel Grundskat, som kommer til at virke saaledes, at disse Selskaber, disse Foretagender, der som oftest ville være knyttede til fast Ejendom, blive beskattede til Kommunerne i Lighed med alle andre Ejendomme i Landet, bliver Forholdet et andet, og jeg ser ikke, der var nogen som helst Anledning for det andet Ting til ud fra de Betragtninger, jeg her har antydnet, og ud fra endnu flere, som kunde anføres, at forandre dette Punkt, som det var vedtaget her i Tinget i Fjor. Men